

по сбора въ Неювската кория — тъй е засѣгнала гърди, че напѣватъ ѝ остава живина на душа.

Гайдата се отдалечаваше нѣкъдѣ; пѣвецътъ ѝ кжсаше въ звуци цѣлото си сѣщество и огласяше съ стенание тихата топла вечерь; а извиканитѣ въ мене спомени се възмогнаха и окрилѣха като пробудени прѣзъ есенно утро гължби.

... Азъ се прѣнесохъ въ Неювската кория, гдѣ за прѣвъ пѣть чухъ гайда, сѣщо като човѣкъ въ пѣсни златни приказки да ми разправа. Духътъ ми витае въ Неювската кория, съ нейнитѣ вѣковни буки високи, джбове стари кръстати; изъ нейни пазви зелени, покрити съ трѣви — губери; край студень бистръ кладенець, гдѣ на Еремия мало и голѣмо изъ ближни и далечни колиби тукъ прѣви май идва да мине.

Че който на Еремия не се мае въ Неювската кория; който немой поне одного съ нѣщо да слѣже и съ пелинъ устата си да сгорчи — цѣло лѣто все той лѣганъ ще бжде, цѣло лѣто сладкъкъ залкъкъ не може позна. А която булка прѣвескиня, подъ висока бука люлка не привѣрже и съ прѣснакъ устни не накваси — рожбата ѝ ненаситна ще е; на година нѣма да проходи.

И за туй още зора не зорила сбора се захваща: подъ всѣко дърво и огънь е наклано; подъ всѣка бука люлка са люлѣе; край всѣки огънь прѣснакъ се подвира. Старци бързатъ край огънь да сѣднатъ, съ прѣсенъ пилинъ да се попочерпятъ, глави да нарѣжатъ; не сварятъ ли, прѣди изгрѣвъ слънце — русалкитѣ често ще ги срѣщатъ, пѣть ще имъ минаватъ. А знае се на старецъ мине ли русалка пѣть, той не годинява: или ще го сбѣхтатъ или биволъ ще го гони. Млади булки, още отврѣтки на